

## **Normalt vanvid**

På vej hjem fra arbejde ser jeg en smart fyr udstyret med sorte solbriller og en stor BMW, der ikke overholder sin vigepligt i en rundkørsel. En cyklist, der et splitsekund tidligere lignede en besindig familiefar, føler sig truet på livet og forvandler sig hurtigere, end Clark Kent kan iføre sig sit supermandskostume, til et sandt vilddyr. Han banker sin hånd ned i den blankpolerede kølerhjelme, mens han med et kraftfuldt primalskrik sender flere ord, jeg ikke vidste eksisterede, i retning af chaufføren. Jeg frygter et kort øjeblik, at cyklisten vil videreudvikle sig til en autonom og begynde at kaste brosten efter bilen, men BMW'ens chauffør giver ham fuckfingeren og træder på speederen, inden situationen udvikler sig.

Undrende cykler jeg videre i retning af Netto og når også frem til køen ved kasseapparatet. Her kæmper jeg - sammen med en lille trætdreng - med trangen til at række ud efter de mange farvestrålende slikposer, som salgschefen har placeret i øjenhøjde. Efter en lang dag i børnehaven må den lille gut til sidst give op over for det indre pres, og han snupper en chokoladefrø i guldpapir.

Jeg ved ikke, om moderens blodsukker er på samme lave niveau som mit, men efter at hun har forsøgt at lempe chokoladefrøen ud af drengens sammenkrøllede fingre, skifter hun sprogbrug og adfærd. Hun bliver pludselig en sur kælling, der rusker ham kraftigt i armen og råber, at han fan'ne er en møgunge. Drengen reagerer på samme måde, som når en dommerkendelse går vores håndboldlandstræner Ulrik Wilbek imod. Han råber højt og hopper op og ned på stedet, mens blodet cirkulerer så koncentreret rundt i de rødblussede kinder, at intet kommer frem til hjernen.

Jeg tænker, at det er nu, jeg skal tage ansvar for en af samfundets svageste grupper - børnene. Så jeg forsøger mig med: "Rolig, rolig. Der er ingen grund til at fare op, den lille gut er jo blot trætdreng efter en hård dag." Hun svarer prompte: "Knyt sylten, din idiot."

Lettere rystet cykler jeg hjem med en følelse af, at vi alle i dagens Danmark reagerer med verbale krænkelse af andre, når vi er pressede. En bekymrende følelse, når jeg tænker på alle de historier, der i denne tid fylder i pressen, hvor sygeplejersker gør opmærksom på, at de arbejder under pres, fordi arbejdsopgaver og antallet af hænder ikke matcher. Hvorfor skulle sygeplejersker i pressede situationer reagere anderledes end andre mennesker? Det ville næsten være unaturligt, hvis sundhedsvæsenet ikke var fyldt med pressede sygeplejersker, der bander og svovler ad patienterne?

Det er nemt at stå i kø ved håndvasken og fordømme, når medarbejdere for åben skærm taler uværdigt og aggressivt til de mennesker, de er ansat til at hjælpe. Hvis vi ser på sagen om forholdene for de udviklingshæmmede på institutionen Strandvænget, er det dog værd at bemærke, at pårørende, ledere og tillidsfolk siden 2004 offentligt har gjort opmærksom på, at de var bekymret for kvaliteten af kerneydelserne på det pågældende sted, da bl.a. højt sygefravær og lavt vikarbudget skabte problemer.

Socialformanden greb håndsæben og svarede til dette, at man ved de seneste nedskæringer blot havde skåret de ekstra goder væk. (Disse oplysninger stammer fra en artikelserie i Fyens Stiftstidende december 2004). Når arbejdsgivere og politikere møder ansattes alvorlige bekymringer med en sådan ligegyldighed, så undrer det mig ikke, at medarbejderne udvikler en ligegyldighed over for de mennesker, de skal hjælpe. Når vi tilmed har indrettet vores samfund således, at de, der er tættest på sved og urin, får den laveste løn og anerkendelse, så er jeg på kanten til at mene, at vi får den kvalitet, vi betaler for.

Som sygeplejerske er det vigtigt at stille sig selv spørgsmålet: "Kan jeg stå inde for kvaliteten af den pleje, jeg udfører, eller er jeg ved at forvandle mig til en nedslidt sur kælling?"

Den dag, det skjulte kamera fanger et billede af kællingen, så vil drømmen om 15 minutters berømmelse i tv ikke længere være så tilløkkende. Der vil du kæmpe for dit liv mod blodtørstige journalister og politikere, der er så ansvarsfrie, at jeg vil tro, de drikker et stort glas pletfjerner hver morgen.